

„Omul de pe stradă“ despre...

D-ale teatrului

Aflindu-mă în vizită la amica mea Metafiziciană, nu în mod întâmplător, a venit vorba despre deschiderea stagiunii teatrale. Nu în mod întâmplător, pentru că amica mea, precum o arată și porecla, se preocupă numai de problemele minții și sufletului, de ceea ce oamenii de cultură denumesc, într-un cuvânt, suprastructură. Personal mai aproape de cele ale vieții de fiecare zi și mult prea departe de modalitatea estetică a teatrului, n-am putut ține stacheta, din care cauză, volens-nolens, am ajuns la cele lumești. Spunea preopinanta :

— Ai băgat de seamă ? Se vine la teatru, și la premieră chiar, ca la piață. Fără haină, fără cravată, în blugi cîrpăciți și decolorați, cu mincile de la cămașe suflecate. E voie ? În definitiv, spectacolul este o festivitate, o manifestare de ținută care te transpune într-o lume imaginară. Pentru realizarea ei, se străduiesc autori, regizori, decoratori, actori și cîți alții. Dar, lui Coate-goale... puțin îi pasă. Dă buzna în sanctuar și tu, care ai dori ca totul să aibă o ținută, trebuie să-l suporti. Și dacă ei sînt majoritatea, apoi atunci s-a dus naibii orice brumă de ținută.

— Înțeleg că pledezi, ca, la teatru să se vină precum veneau buncii noștri : ele, în rochii de seară, cu lornion, ei, la patru ace, în redingotă.

— Nu chiar așa, dar, cit de cit, barem în haină și cu cravată.

— Îmi spunea cineva că într-un bar bucureștean cu responsabil dat dracului, nu poți intra fără cravată, pe care, pentru cițiva lei, o capeți de la garderobă.

— Eu vorbeam de teatru, de spectacol, care trebuie să se petreacă într-un cadru cit de festiv... nu de libațiuni...

— N-aș zice că n-ai dreptate. Vorbind noi de ținută, îmi amintesc că, de mult de tot, pe cînd eram adolescent, venea în vizită cite un coleg. În plină lună a lui Cuptor, nea Niță, bunicul, pînă atunci în cămașă, se retrăgea degrabă, spre a reveni în haină de lustrin, cu cravată la git. Azi, și s-ar părea normal să se petreacă așa ceva ?

— Pentru că nu se petrece, d-aia se prăsesc golani.

— Dacă îmi dai un asemenea răspuns, este cazul să-ți amintesc că înainte de război, un milităroi, ajuns prefect al poliției Capitalei, un Moș Teacă, a dat o ordonanță că în București, oricît de mare ar fi canicula, n-au voie femeile să umble fără ciorapi. Și, dacă vreo persoană nu ținea seama de ordinul lui, era înșfăcată, dusă la prefectură, judecată și condamnată pe loc. Te întreb, ai fi de acord, pe căldurile cele mari din astă vară, să fii obligată să umbli cu ciorapi, fără a mai vorbi de umerii goi care ar fi constituit un atentat la bunele moravuri ?

— Eu vorbeam de spectacol, de teatru, de festivitate, și tu îi dai zor cu alte celea...

— Ți se pare. Apropo de ținută, am văzut într-o revistă ilustrată franțuzească de mare tiraj, într-un articol despre Belmondo, care nu este un fitecine... pe o pagină întreagă, o fotografie a dumnealui plimbîndu-se cu fiica sa, într-un pantalon, cu o ruptură atîrnîndă, de la genunchi pînă la pantof.

— Și ce vrei să spui cu asta ?

— Că trăim cu totul alte vremuri decît cele ale bunicilor noștri. Că, după marea conflagrație la care unii dintre noi am luat parte, s-au petrecut importante mutații, nu puține de o mare gravitate, și că ținuta, îmi pare foarte rău pentru mata, a trecut pe planul al doilea, dacă nu pe cel de-al nouălea.

— Și, nu e păcat ? !

— O fi, dar... vorba zmecherilor de București, asta-i situația.

Mihai POPESCU